

Pearl Abraham

Hemelse golven

ROMAN

Vertaald door Sjaak de Jong

J.M. MEULENHOF

Outer Banks (OBX), North Carolina, VS

augustus 2000

Thuis was hij Kleine John, op zijn skateboard Gator John, in zijn geboorteakte John Jude en bij de insiders Goofyfoot John of gewoon *da kine*. Hij werd ook nog Ontwikkelde John; althans, dat had hij zijn moeder beloofd. En daarom sloeg hij zijn *Tao* open, ging verder waar hij de dag tevoren was opgehouden...

Wie weet is schrandere,
Wie zelfkennis heeft is wijs.
Wie over anderen heerst moet machtig zijn,
Wie over zichzelf heerst moet krachtig zijn...

en stopte met lezen. Hij beperkte zich tot één vers per dag, enkele grammen wijsheid, teneinde die de tijd en de ruimte te geven. Speelruimte. En daarom was hij ook Speelse John.

Dus ging hij, hoewel even verderop de golven daadwerkelijk rezen, krulden en braken, naar www.surfcheck.com om de ochtendsurf te bekijken.

De verwachtingen voor vandaag digitaal: golven die met het tweede tij tot surfwaardig konden uitgroeien. En dat hield in dat het straks stil werd in de winkels op de Outer Banks, dat zich lange rijen zouden vormen omdat kassiers en kassières, inpakkers en vakkenvullers allemaal vrij namen om een golf mee te pikken. Wat weer inhield dat zich ook in het water lange

rijen zouden vormen en het lastig surfen werd.

Zeven nieuwe berichten in zijn inbox, de meeste van internetvrienden die de chatboxgesprekken buiten de chatbox voortzetten. Echter, het was 8 augustus: hij werd achttien en hij zou met Katie & co, zijn niet-internetvriendinnen, gaan surfen in Hatteras. Real time. Zijn studie en onlinebestaan haalde hij later wel weer in.

Hij reikte naar de lange, wijde surfshort die volgens het bos-sa nova-meisje van de surfshop best wel alohagehalte had. Met een toen hij binnenkwam, had ze gezegd, had ze de soulsurfer in hem herkend. Nu kleefde de short kraakdroog tussen de rest van zijn gepekelde broeken en shirts aan de lijn die hij van noordwest naar zuidoost had gespannen op zijn verbouwde zolder, waar nieuwe dakkapellen, schuine ramen en patrijspoorten volop lucht, licht en avondhemel leverden, zoals Barbara bij rondleidingen door het huis placht te zeggen.

Hij trok een verschoten T-shirt aan en griste de grijze thermohoodie voor alle gelegenheden mee, alsook – tegen zijn principes in – de nieuwe, gebonden editie van de Dylan-biografie waarin hij was begonnen. Normaal gesproken hield hij het op pockets omdat die

- a) geen harde randen hadden
- b) makkelijk in je zak gleden
- c) minstens zo water- en zandbestendig waren als de duurdere variant
- d) zonder bedenkingen naar skatevrienden konden worden doorgesluisd.

Toen hij zo toegerust de beklede trap af schoof, hoorde hij Barbara bellen, wat niet ongebruikelijk was: ze was zo'n beetje met de telefoon getrouwd. Hij stemde op haar af en hoorde haar melden dat haar eigen Bill juist afgelopen weekend ook een lang uit het oog verloren familielid had gesproken.

Een lang uit het oog verloren familielid? Een check van zijn kortetermijngeheugen leverde op dat zijn vader vorige week was gaan lunchen met oudtante Lucy, een van de weinige andere nog levende Parishes, omdat zijn vader tot diens geluk uit een van de minst reproductieve geslachten ter wereld stamde. Barbara, concludeerde hij, moest iemand aan de lijn hebben die werkelijk een lang uit het oog verloren verwant was tegengekomen, maar zoals altijd luisterde zijn beminde, gekke, competitieve, zelfingenomen, ikgerichte en liefhebbende moeder niet gewoon, maar probeerde ze de ander de loef af te steken. Wanneer iemand een been had gebroken, zat barbaarse Barbarella met twee gebroken benen en wellicht ook nog een gebroken arm, en wanneer een vriend of een vriend van een vriend in de *Washington Post* had gestaan, had de *Washington Post* haar niet alleen meerdere keren geïnterviewd, maar had die krant haar ook nog verkeerd geciteerd of haar woorden uit hun verband gerukt; ze wist precies hoe het ging, had alles al eens voorbij zien komen en liet zich als vrouw van William Parish, advocaat van de machtigen der aarde en homo importantus in juristenland, absoluut niet verrassen of imponeren. Haarzelf, de psychoanalytica voor wie alle deuren opengingen en die bij alles wat met Freud te maken had een vinger in de pap had of daartoe in elk geval vastberaden pogingen ondernam, vlakke je trouwens ook niet zomaar uit.

John riep zichzelf een halt toe. Het was nog veel te vroeg om zijn hersens in überbekrompen te laten zetten. Zo snel kon hij ze niet aan bezige Bar-bar-barella overdragen. Hij was eraan gewend geraakt het rijk alleen te hebben, maar het was inmiddels augustus, de maand waarin barbaarse freudianen op vakantie gaan. Gelukkig was het ook de maand waarvoor oostkustsurfers het hele jaar trainen, de maand waarin vanuit het zuiden de eerste mooie swells van het orkaanseizoen arriveren en surfers af en toe een lekkere overheader krijgen. Ze woonden praktisch op het strand, Katie & co en hij.

Hij stak zijn hoofd om de deur van de eetkeuken-schuine streep-woonkamer en zag dat bemoeizieke Barbara geen schoenen droeg, gecombineerd met het fleurige groen-roze gevalletje dat ze haar stranduniform noemde. Net als de rest van haar Outer Banks-garderobe kwam het bij Life's a Beach vandaan, een Lily Pulitzer-zaak aan de promenade van het nabijgelegen Duck. Die winkel bezocht ze minstens eens per week, en terwijl Bill dan in de lichtgele buitenstoel voor de winkel op zijn gemak van de zegenrijke winden uit baai en oceaan genoot en de zon zijn gezicht liet warmen, koos Barbara uit de nieuw binnengekomen stukken haar zoveelste fleurige jurkje.

Zo vroeg in de ochtend hield Bill zich vrijwel zeker schuil, wat inhield dat hij in de onderste regionen van het huis – ook bekend als zijn atelier – aan het schilderen was. John Jude wachtte het moment af dat Barbara zijn aanwezigheid gewaard werd.

Hartelijk gefeliciteerd, schat.

Hij boog zijn hoofd om de warme kus op zijn wang in ontvangst te nemen. Op de bar lagen een stuk of tien chocolademuffins met chocoladevlokken af te koelen en vier van die choc-chuffins deed ze in een doos om mee te nemen. Ze kon echt geweldig bakken. En dat ze aan dit soort dingen dacht wisten Katie & co te waarderen. De vrouwen in zijn leven waren wederzijdse bewonderaars. Katie keek tegen Barbara op en Barbara was gek op Katie. Barbara, wist hij, was blij dat hij vriendinnen had die ze in het echt een hand kon geven. Te veel van zijn vrienden en vriendinnen waren virtueel, vreesde ze. Ze vond hen zelfs buitenissige, Bijbels klinkende namen hebben: Josiah, Naim, Tajh, Ahmed, Jacques, Ibrahim.

Op internet gebruik je niet altijd je echte naam, had John uitgelegd.

Moeders zijn ervoor om zich zorgen te maken. Ze keek op haar uitdraai van zijn zomerleeslijst aan de koelkast en merkte op dat hij nog bezig was met de boeken die voor de eerste twee

weken van juni gepland stonden: de *Tao*, Whitman, Emerson en Dylan.

In dit tempo, zei ze, heb je die lijst volgend jaar nog niet af.

Wat inhield dat hij hun afspraak niet nakwam. Bill en zij hadden er met tegenzin mee ingestemd dat hij Brown uitstelde en zijn eigen plan trok, ook qua zelfstudie. Maar het was zomer en hij was jarig. Zijn leeswerk haalde hij later wel in.

Daarom stak hij zijn middelvi... eh, maakte hij het gebaar van doeï, tot straks en see you later alligator, ofwel strekte van zijn gebalde vuist eerst de pink en vervolgens de duim, en schoot weg. Waar ze altijd weer plezier in had.

Hahaha, lachte ze dan, zodra ze dacht dat hij buiten gehoorsafstand was. Heerlijk toch dat die Kleine John – met zijn één meter tweeëntachtig toch nauwelijks klein te noemen – even vlot met ons omgaat als met zijn vrienden.

John veegde de sleutels van de Saab op van het blad op het haltafeltje. Zijn was, leash en zonnebril hadden hun vaste plek op de achterbank. Zijn skateboard stond op de ervoor bestemde plek tegen de voordeur. Ze gingen dan wel surfen, maar zijn skateboard liet hij niet thuis. Hij maakte er een punt van op terra firma niet te lopen. Wanneer hij niet op het water zat, reed hij. Hij geloofde in voortdurende aanpassing. De dinosauriërs waren uitgestorven omdat ze zo log waren, hield hij Barbara geregeld voor, alsof ze gevaar liep er zelf een te worden. Daarom trapte hij de tail van zijn skateboard omlaag, nam met de nose de drempel, deed de deur open, bonkte de twee treden af, maakte een ollie naar de rand van Barbara's betonnen plantenbak, sloot af met een negentiggradenflip die hem amper tijd gaf voor de landing op de inrit en reed weg. Voor de 360 moest hij een hogere rand hebben. Ingeval hij Barbara nog eens het belang van de ollie zou uitleggen (dat die was vernoemd naar Alan Ollie Gelfand, de skater die hem als jonge knul had uitgevonden), zou ze een hele dag wijden aan een zoektocht naar een stuk beton dat hoog genoeg was voor haar zoon, voor haar

John Jude, die voor geen Ollie onderdeed. Ambitie kreeg altijd haar steun. En omdat ze de niet-virtuele belichaming was van de geest in Alladins lamp, wensten John en Bill inmiddels maar niet meer zo veel.

John popte zijn board op en liet het op de achterbank glijden. Daarna haalde hij zijn shortboard op en schoof het schuin door het portier, op de hoofdsteunen achter en van de rechtervoorstoel, en aldus perfect in positie om kop van romp te scheiden. Bij een botsing van opzij is die plank een guillotine, had Barbara hem al meer dan eens te verstaan gegeven.

Weet wel dat een held alleen bij leven baat heeft van zijn heldendaden, placht ze te zeggen.

Er zijn ergere manieren om dood te gaan, liet John Jude dan weten. Wu wei, weet je wel. Leef alsof je al dood bent, onbevreesd. Dat is vrijheid, staat in de *Tao*. Hegel zegt het ook.

Hij had meer van Hegel willen lezen, al was het maar om er bij haar uit te kunnen citeren.

zijn reggaebehoefte was met heel weinig al voldaan en daarom vond hij het wel lekker dat Dylan mee was, Dylan de profheet. In zijn eindschrijving voor Wereldreligies, over de profeten in de grote godsdiensten, had hij betoogd dat Emerson, Whitman en Dylan ook tot die mystici behoorden. Niet bijster origineel, besefte hij inmiddels. Op school waren naast stukken uit het Oude en het Nieuwe Testament ook de Koran, het Boek der Mormonen van Joseph Smith en de scheppingsverhalen uit het Midden-Oosten, Afrika en China behandeld, wat zijn belangstelling voor profetie had gewekt. Barbara had dat absoluut zorgelijk gevonden.

Idealisme begint als beweging, had ze iemand geciteerd, wordt een bedrijf en ontaardt uiteindelijk in oplichterij.

Vind ik ook, had John gezegd, maar dat betekent niet dat het oorspronkelijke inzicht verkeerd was.

Tijdens zijn onderzoek was het hem opgevallen dat in mystieke systemen – oude en nieuwe en ook dat van Barbara – telkens dezelfde ideeën terugkomen. Het belang van liefde bijvoorbeeld, van aloha.

*Love, love, love,
love is all you need.*

Misschien horen de Beatles ook op de lijst, had hij tegen haar gezegd. Of John Lennon alleen.

Soefileraar Halki had de verschillen binnen het mystieke gedachtegoed talloze golven in dezelfde zee genoemd.

Golven dus. John observeerde ze, surfte ze, kende elke als uniek en toch gelijk: de zoveelste golf. Daarom was hij meer van Halki gaan lezen. En over het soefisme. Mohammed had zijn profetieën eerder als geëvolueerde dan als nieuwe waarheid beschouwd, had hij gelezen. Wat van onkreukbaarheid getuigde.

Via de installatie vroeg Dylan of Judas Iskariot God aan zijn kant had gehad.